

νωτέραν ἀριθμητικὴν, ἐξαίρετως δὲ τὴν ἀλγεβραν, τῆς ὁποίας αὐτοὶ εἰσὶν οἱ ἐφευρεταί. Οἱ Ἴνδοι ἐφεύρον καὶ τὸ σύστημα τῶν ἀπλῶν ἀριθμῶν τῶν κοινῶς λεγομένων ἀραβικῶν, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ἤδη ἀπὸ τεσσάρων αἰώνων πρὸ Χριστοῦ. Τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ συστήματος τῶν ἀπλῶν ἀριθμῶν ἐκοινοποίησαν οἱ Ἴνδοι εἰς τοὺς Ἀραβίους, οἵτινες ἐδίδαξαν αὐτὸ εἰς τοὺς Εὐρωπαίους. Εἰς τὸ σύστημα τοῦτο ἐφείλονται αἱ γενόμεναι παρὰ τοῖς νεωτέροις εὐρωπαίοις πρόοδοι εἰς τὰ ὑψηλὰ μαθηματικά ⁽¹⁾. Οἱ Ἴνδοι κατέγιναν προσέτι καὶ εἰς τὴν ἀστρονομίαν καὶ εἰς τὴν ἱατρικὴν, ἀλλ' οὐχὶ μετὰ μεγάλης ἐπιδόσεως. Εἰς τὴν ἱατρικὴν ἰδίως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιδώσῃ ἔθνος ἐνεργῶν μᾶλλον διὰ τῆς φαντασίας ἢ διὰ τῆς κριτικῆς περατηρήσεως. Τὸ λαμπρότατον μέρος τῆς ἐπιστημονικῆς φιλολογίας τῶν Ἰνδῶν εἰσὶ τὰ φιλοσοφικὰ αὐτῶν συγγράμματα. Ἀρχαιοτάτη ἐστὶν ἡ ἀρχὴ τῆς φιλοσοφικῆς ἐργασίας τοῦ Ἰνδικοῦ πνεύματος. Εἰς τινὰ μέρη τῶν Βεδῶν ἀπαντῶνται ἤδη ἀπόπειραι πρὸς λύσιν τοῦ αἰνίγματος τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου καὶ ἄλλων φιλοσοφικῶν ζητημάτων. Ἡ Ἰνδικὴ ἐπικὴ ποίησις εἶναι πλουσία εἰς μεγάλα διδακτικὰ φιλοσοφικὰ ἐπισόδια. Τὸ ἀριστούργημα τοῦ εἵδους τούτου εἶναι τὸ περίφημον ἐκεῖνο ἐπισόδιον τῆς Μαχαβάρτας, ἡ Γιτά. Ἡ ἀναγκαία συντομία τῆς παρούσης μελέτης δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ εἰσέλθωμεν ἐνταῦθα εἰς οὐδεμίαν λεπτομέρειαν περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἰνδικῆς φιλοσοφίας. Παρακτειόντες θέλομεν λαλήσει περὶ αὐτῆς ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ ⁽²⁾. Καὶ ταῦτα μὲν καθόλου περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ διανοητικοῦ βίου τοῦ Ἰνδικοῦ ἔθνους. Ἦδη δὲ προβαίνομεν εἰς τὴν βιβλιογραφίαν τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθεισῶν Ἰνδικῶν μεταφράσεων τοῦ Δημητρίου Γαλανοῦ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Γ. Γ. ΤΥΝΑΛΛΟΣ (υἱός).

ΦΑΝΤΑΣΙΟΚΟΠΙΑ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset.)

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Ὁ Κύριος ΔΕ ΣΑΒΙΝΓ΄.

Ἡ Κυρία ΔΕ ΛΕΡΙ΄.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ, σύζυγός του.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ κοιτῶνι τῆς Ματθίλδης.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ, μόνη, πλέκουσα.

Ἀκόμῃ μίαν βελονίαν καὶ ἐτελείωσα.

⁽¹⁾ Colabrooke, *Indian Algebra*, Londres 1817.

⁽²⁾ Προλεγόμενα (εἰς τὴν Γιτά ν), ὑπὸ Γεωργίου Κ. Τυπάλδου, ἐν Ἀθήναις, 1848.

(Καθονίζου ὑπηρετὴς εἰσέρχεται.)

Ἦλθον ἀπὸ τοῦ Ἰκνισέ;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Ὁχι ἀκόμῃ, κυρία.

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

Εἶναι ἀνυπόφορον. Πήγαινε πάλιν ἐκεῖ γρήγορα!

(Ὁ ὑπηρετὴς εἰσέρχεται.)

Καλλίτερον θὰ ἦτο εἴαν ἡγόραζα ὁποιασδήποτε φούντας. Εἶναι ὀκτῶ, καὶ ἐκεῖνος ἐνδύεται εἰμαι βεβηχία ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐδῶ πρὶν ἐτοιμασθῶν ὄλα. Ἀκόμῃ μία ἡμέρα ἀργοπορίας.

(Ἐγείρεται.)

Νὰ πλέκῃ τις σακκούλαν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς θεωροῦσι πολλοὶ ὡς ὑπὲρ τὸ θεῖον ρομαντικόν. Μετὰ ἐνὸς ἔτους γάμον! Τί θὰ ἔλεγε παραδείγματος χάριν ἡ Κυρία Λερί ἐάν τὸ ἤξευρε; Καὶ αὐτὸς δὲ τί θὰ εἶπῃ; Πᾶ! θὰ γελάσῃ ἴσως διὰ τὸ μυστήριον, ἀλλ' ὅχι καὶ διὰ τὸ δῶρον καὶ τῷ ὄντι διατί τόση μυστικότης; Δὲν εἰξεύρω· μὲ φαίνεται ὅτι ἐνῶπιόν του δὲν θὰ εἰργαζόμην τόσον εὐχαρίστως. Θὰ ἐφαίνετο ὅτι τῷ λέγω· « Ἰδὲ περὶ σοῦ πάντοτε σκέπτομαι! » ὡς ἂν τὸν ἐμεμφόμην ἐν ᾧ ὅταν θὰ τῷ δείξω τὸ μικρόν μου ἐργόχειρον τελειωμένον, αὐτὸς θὰ εἶπῃ ὅτι τὸν ἐνθυμήθην.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, εἰσερχόμενος πάλιν.

Σᾶς ἔφερα αὐτὸ, κυρία, ἀπὸ τὸν χρυσοχόν.

(Δίδει μικρὸν δέμα εἰς τὴν Ματθίλδην.)

ΜΑΤΘΙΛΔΗ.

(Καθίσασα πάλιν.)

Τέλος πάντων! Ὅταν ἔλθῃ ὁ Κ. Σαβινὺ εἶδομαι ποιήσατέ με.

(Ὁ ὑπηρετὴς εἰσέρχεται.)

Λοιπὸν, ἀγαπητόν μου σακκουλάκι, ἄς σε κάμωμεν τὸν τελευταῖον καλλωπισμόν· θὰ ἦσαι ἄρά γε κομψὸν μ' αὐτὰς τὰς φούντας; Ἀρκετὰ καλὰ. Τώρα, πῶς θὰ σὲ δεχθῇ; Θὰ εἶπῃς ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν μὲ τὴν ὁποίαν σὲ ἐπλεξά, ὅλην τὴν φροντίδα τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον διὰ σέ, μικρόν μου, θὰ σὲ περιμένουν, κύριε. Δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ δείξω πρὶν στολισθῇς μὲ ὅλας σου τὰς χάριτας. Θὰ σὲ φιλήσουν ἄρά γε διὰ τὸν κόπον σου;

(Φιλεῖ τὸ βελάντιον καὶ παύει.)

Ταλαίπωρε! δὲν ἔχεις μεγάλην ἀξίαν οὐδὲ καὶν τεσσαράκοντα δραχμῶν. Ἀλλὰ διατί μὲ φαίνεται λυπηρὸν νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ σέ; δὲν σὲ ἤρχισα διὰ νὰ σὲ τελειώσω ὅσον δυνατόν γρηγορώτερα; Ἄ! ἡ ἀρχὴ ἦτο εὐθυμωτέρα παρὰ τὸ τέλος. Καὶ ὁμοῦ μόνον 15 ἡμέραι παρήλθον! δεκαπέντε ἡμέραι μόνον, εἶναι δυνατόν; Ὁχι περισσότεραι, καὶ πόσα πράγματα συνέβησαν εἰς 15 ἡμέρας! Μήπως φθάνωμεν ἀργὰ, μικρέ μου; . . . Διὰ τί μ' ἔρχονται

τοιαῦται ἰδέαι; Κάποιος ἔρχεται μὲ φαίνεται εἶ-
ναι αὐτός· μὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη!

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, εἰσερχόμενος.

Ἰδοὺ ὁ Κ. κόμης, κυρία.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄ! Θεέ μου! Μόνον τὴν μίαν φούνταν ἔβαλα
καὶ ἐλησμόνησα τὴν ἄλλην. Ἀνόητη, δὲν θὰ κα-
τορθώσω νὰ τοῦ τὴν δώσω πάλιν σήμερον! Ἄς πε-
ριμείνῃ μίαν στιγμὴν, ἐν λεπτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν
γρήγορα πρὶν ἐμβῇ . . .

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Ἰδοὺ αὐτός, κυρία.

(Ἐξέρχεται. Ἡ Ματθίλδη κρύπτει τὸ βαλάντιον.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, ΣΑΒΙΝΥ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Καλὴ ἐσπέρα, ἀγαπητὴ μου· σὲ ἐνοχλῶ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐμὲ, ἔρριξε; παράδοξος ἐρώτησις!

ΣΑΒΙΝΥ.

Φαίνεσαι ταραγμένη, ἐμφροντις. Ὅταν εἰσέρχω-
μαι εἰς τὸ δωμάτιόν σου λησμονῶ πάντοτε ὅτι εἶ-
μαι σύζυγός σου, καὶ ἀνοίγω παρὰ πολὺ γρήγορα
τὴν θύραν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

ἔχουν οἱ λόγοι σου ὀλίγην κακίαν· ἀλλὰ ἐπειδὴ
περιέχουσι καὶ ὀλίγον ἔρωτα θὰ σὲ φιλήσω.

(Τὸν φιλεῖ.)

Τί λοιπὸν νομίζεις ὅτι εἶσαι, κύριε, ὅταν λη-
σμονῇς ὅτι εἶσαι σύζυγός μου;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἐρξστής σου, καλὴ μου· μήπως ἀπατῶμαι;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐρξστής καὶ φίλος, δὲν ἀπατᾷσαι;

(Καθ' ἑαυτήν.)

Μ' ἔρχεται ὁρεξίς νὰ τῷ δώσω τὴν σακούλαν κα-
θὼς εἶναι.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τί ἐνδυμα φορεῖς; Δὲν θὰ ἐξέλθῃς;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ὁχι, ἤθελα . . . ἤλπιζα ὅτι ἴσως . . .

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἠλπιζες; Τί τρέχει;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Πηγαίνεις εἰς τὸν χορόν; εἶσαι ὥραιότατος.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁχι παρὰ πολὺ· δὲν ἤξεύρω ἂν ἐγὼ πταίω ἢ ὁ
ράπτῃς μου· ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον τὸ ἥθος τὸ ὁ-
ποῖον εἶχα ὅταν ἤμην στρατιωτικός.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄστατε! δὲν σκέπτεσαι περὶ ἐμοῦ ἐν ᾧ κυττά-
ζεις εἰς τὸν καθρέπτην αὐτόν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Πᾶ! καὶ περὶ τίνος ἄλλης σκέπτομαι; Μήπως
πηγαίνω εἰς τὸν χορὸν διὰ νὰ χορεύσω; Σὲ βεβαιῶ
εἶναι ἀγχαρεῖα νὰ σύρωμαι ἐκεῖ ἀκουσίως.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Λοιπὸν, μείνε σὲ παρακαλῶ. Θὰ εἴμεθα μόνοι
καὶ θὰ σὲ εἰπῶ . . .

ΣΑΒΙΝΥ.

Μὲ φαίνεται ὅτι τὸ ὡρολόγιόν σου προχωρεῖ δὲν
εἶναι δυνατόν νὰ ᾔναι τόσο ἀργά.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ὅ,τι καὶ ἂν λέγῃ τὸ ὡρολόγιον, δὲν εἶναι ἀκόμη
ὥρα τοῦ χοροῦ. Πρὸ ὀλίγου ἐσηκώθημεν ἀπὸ τὸ
γεῦμα.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἶπα νὰ ζεύξουν· ἔχω μίαν ἐπίσκεψιν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄ! τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Δὲν . . . δὲν εἴξευρα . . .
ἐνόμισα . . .

ΣΑΒΙΝΥ.

Τί λοιπὸν;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἰπέθεσα . . . ἐξ ὧν ἔλεγες . . . Ἀλλὰ τὸ ὡρο-
λόγιον δουλεύει καλὰ· μόλις ὀκτὼ εἶναι. Χάρισαι με
μίαν στιγμὴν. ἔχω νὰ σὲ κάμω μικρὸν δῶρον.

ΣΑΒΙΝΥ.

Εἰξεύρεις, ἀγαπητὴ μου, ὅτι σὲ ἀφίνω ἐλευθέραν
καὶ ὅτι ἐξέρχεσαι ὅταν θέλῃς. Κρίνεις δίκαιον, πι-
στεύω, νὰ ὑπάρχῃ ἀμοιβαιότης. Τί δῶρον μὲ ἐτοι-
μάζεις;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Τίποτε· δὲν ἐπρόφερα νομίζω τοιαύτην λέξιν.

ΣΑΒΙΝΥ.

ἔχω λάθος λοιπὸν, ἐνόμισα ὅτι τὴν ἤκουσα. Ἦ-
χεις ἐκεῖ τοὺς χοροὺς τοῦ Στράους; Δάνεισέ με τοὺς
ἐὰν δὲν σοι χρειάζωνται.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἰδοὺ αὐτοί· τοὺς θέλεις τώρα;

ΣΑΒΙΝΥ.

Βεβαίως, ἐὰν δὲν σὲ πειράζῃ. Μὲ τοὺς ἐζήτησαν
διὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας. Δὲν θὰ σὲ τοὺς στερήσω
πολύ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Μήπως τοὺς θέλῃ ἡ Κυρία Βλαινβίλ;

ΣΑΒΙΝΥ (λαμβάνων τὴν μουσικὴν.)

Πῶς εἶπες; ὠμίλησες περὶ τῆς Κυρίας Βλαινβίλ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐγώ! ὅχι. Δὲν ὠμίλησα περὶ αὐτῆς.

ΣΑΒΙΝΥ.

ᾧ! αὐτὴν τὴν φορὰν ἤκουσα καλὰ.

(Κέθηται.)

Τί λέγεις περὶ τῆς κυρίας Βλαινβίλ;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐνόμιζα ὅτι εἰς αὐτὴν θὰ δοθῇ ἡ μουσικὴ μου.

ΣΑΒΙΝΥ.

Καὶ διὰ τί τὸ ἐνόμιζες;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Διότι . . . διότι τῇ ἀρέσουν οἱ χοροὶ τοῦ Στράους.

ΣΑΒΙΝΥ.

Μάλιστα, καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης καὶ εἰς σὲ πιστεύω.
Ἐχει μάλιστα ἐν βάλῃς, πῶς εἶναι ὁ ἦχος; Τὸ ἐ-
λυσμόνησα . . . Πῶς εἶναι;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τὸ ἐνθυμηθῶ.

(Κάθηται εἰς τὴν κλειδοκύμβαλον καὶ παίζει.)

ΣΑΒΙΝΥ.

Αὐτὸ εἶναι! Εἶναι μαγικόν, θεῖον καὶ τὸ παίζεις
ὡς ἄγγελος, ἢ διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερον ὡς ἀληθὲς
χορεύτρια.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Τὸ παίζω ὅσον καλὰ καὶ ἐκείνη, Ἑρρίκη;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ποία ἐκείνη; ἡ κυρία Βλαινβίλ; ὅλον μὲ αὐτὴν
ἔχεις νὰ κάμης, βλέπω.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

ὦ! ὄχι παρὰ πολὺ. Ἐάν ἤμην ἀνὴρ δὲν θὰ ἔχανα
δι' αὐτὴν τὸν νοῦν μου.

ΣΑΒΙΝΥ (ἐγερόμενος.)

Καὶ θὰ εἶχες δίκαιον, κυρία. Δὲν πρέπει ποτὲ οἱ
ἄνδρες νὰ χάνουν τὸν νοῦν των οὔτε διὰ γυναῖκα,
οὔτε διὰ βάλῃς.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σκοπεύεις νὰ παίξης χαρτία ἀπόψε, φίλε μου;

ΣΑΒΙΝΥ.

Αἱ ἀγαπητὴ μου, τί λέγεις; Παίζει τις, ἀλλὰ
ποτὲ δὲν σκοπεύει νὰ παίξῃ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐχεις χρυσὸν εἰς τὸ θυλάκιόν σου;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἰσως. Μήπως θέλῃς;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐγὼ, Θεέ μου! Καὶ τί νὰ κάμω τὰ χρήματα;

ΣΑΒΙΝΥ.

Διατί ὄχι; Τὴν μὲν θύραν σου ἀνοίγω ταχύτατα,
δὲν ἀνοίγω ὁμῶς καὶ τὰ συρτάριά σου, καὶ ἴσως τὸ
σφάλμα μου εἶναι διπλοῦν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ψεύδῃσαι, Κύριε. Πρὸ ἐλίγου καιροῦ παρετήρησα
ὅτι τὰ εἶχες ἀνοίξει, καὶ μὲ ἀφῆκες παρὰ πολὺ
πλουσίαν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁχι τόσο, ἀγαπητὴ μου, ἐν ὅσῳ ὑπάρχουν πτω-
χοί. Εἰξεύρω εἰς τί μεταχειρίζεσαι τὰ χρήματά σου,
καὶ σὲ ζητῶ τὴν ἄδειαν νὰ μοιράζω ἐλεημοσύνας
διὰ τῶν χειρῶν σου.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἀγαπητὴ μου Ἑρρίκη! πόσον εὐγενὲς καὶ καλὸς
εἶσαι! Εἰπέ με σὲ παρακαλῶ. Ἐνθυμεῖσαι μίαν ἡμέ-
ραν, ὅτε εἶχες μικρὸν χρῆμα νὰ πληρώσης, καὶ πα-
ρεπονεῖσαι ὅτι δὲν εἶχες πουγγίον;

ΣΑΒΙΝΥ.

Πότε; Ἄ! ἔχεις δίκαιον. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὅ-
ταν ἐξέρχεται κανεὶς εἶναι ἀνυπόφορον νὰ ἐμπι-
στεύεται εἰς θυλάκια ὀλίγον στερεά . . .

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σ' ἀρέσκει πουγγὶ κόκκινον μὲ ταινίαν μαύρην;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁχι, δὲν ἀγαπῶ τὸ κόκκινον. Ἀλλὰ! μ' ἐνθυ-
μίζεις ὅτι ἔχω ἴσα ἴσα ἔδω χθεσινὸν ἀκόμη σακ-
κούλιον εἶναι δῶρον. Πῶς σὲ φαίνεται; Εἶναι νό-
στιμον;

(Ἐξάγει βαλάντιον ἐκ τοῦ θυλακίου του.)

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἄς ἰδῶμεν· δεῖξέ με το.

ΣΑΒΙΝΥ.

Λάβε.

(Τῇ δίδει τὸ βαλάντιον. Ἡ Ματθίλδη τὸ παρατηρεῖ καὶ
ἔπειτα τὸ ἀποδίδει.)

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Εἶναι ὠραιότατον. Τί χρῶμα ἔχει;

ΣΑΒΙΝΥ (γελάων.)

Τί χρῶμα; Θαυμασία ἐρώτησις.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐκκαμα λάθος . . . Θέλω νὰ εἰπῶ . . . Ποῖος σὲ
τὸ ἔδωκε;

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἄ! εἶναι νοστιμώτατον! εἰς τὴν τιμὴν μου! ἢ
ἀλλοπροσύνῃ σου εἶναι ἀξιολάτρευτος.

ΥΠΕΡΕΤΗ (ἀναγγέλλων).

Ἡ Κυρία Λερὺ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Εἶπα κάτω ὅτι δὲν δέχομαι.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὁχι, ὄχι ἂς ἔλθῃ. Διὰ τί νὰ μὴ τὴν δεχθῇς;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Τέλος πάντων, κύριε, αὐτὸ τὸ πουγγί, εἰμποροῦ-
μεν νὰ μάθωμεν τὸ ὄνομα ἐκείνης ἢ ὅποια τὸ ἐ-
πλαξε;

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ, ΣΑΒΙΝΥ, ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ (ἐν σκελῇ χοροῦ.)

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὅρισατε, κυρία, ὀρίσατε παρακαλῶ. Ἐρχεσθε εἰς
θαυμασίαν ὥραν. Ἡ Ματθίλδη εἶπε πρὸ ἐλίγου μίαν
ἀπροσεξίαν, ἢ ὅποια, τῇ ἀληθείᾳ, ἔχει τὴν ἀξίαν
της. Φαντασθῆτε ὅτι τῇ δεικνύω αὐτὸ τὸ πουγγί.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Α! είναι αρκετά νόστιμον. Νά ιδῶ.

ΣΑΒΙΝΥ.

Τῇ δεικνύω αὐτὸ τὸ πουγγί· τὸ παρατηρεῖ, τὸ ψάσει, τὸ γυρίζει καὶ ἐν ᾧ μὲ τὸ ἀποδίδει, εἰξεύρε-
τε τί μὲ λέγει; Μὲ ἐρωτᾷ τί χρῶμα ἔχει!

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Αἱ πολὺ καλὰ! εἶναι γλαυκόν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Βεβαίως... Ἀναντιρρήτως... δι' αὐτὸ δὲ ἡ ἐ-
ρώτησις εἶναι νόστιμος... ἔχει τὸν τόπον τῆς;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Θαυμάσια. Καλὴ ἐσπέρα, ἀγαπητῇ μου Ματθίλ-
δῃ· ἐρχεσαι ἀπόψε εἰς τὴν πρεσβείαν;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ὁχι, θὰ μείνω.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἀλλὰ δὲν γελάτε διὰ τὴν ἱστορίαν μου;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἐξ ἐναντίας. Καὶ ποῖος ἔκαμεν αὐτὸ τὸ πουγγί;
Ἄ! τὸ ἀναγνωρίζω, ἡ Κυρία Βλαινβίλ. Πῶς! τῷ
ὄντι δὲν μετκινεῖσθε;

ΣΑΒΙΝΥ. (ἀποτόμως.)

Καὶ πόθεν τὸ γνωρίζετε, παρακλῶ;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἰσα, ἴσα ἀπὸ τὸ χρῶμα. Τὸ εἶδα συρόμενον ἐδῶ
κ' ἐκεῖ αἰῶνας ὀλοκλήρους· παρῆλθαν ἑπτὰ ἔτη ἔως
οὗ τελειώσῃ, καὶ φαντασθῆτε εἰς πόσους διαδοχι-
κῶς προωρίσθη κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Ἐδόθη κατὰ
διάνοιαν εἰς τρία πρόσωπα γνωστά μου. Κατέχετε
θησαυρὸν, κύριε Σαβινὸ, ἀληθὴ κληρονομίαν.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχε καὶ ἄλλο πουγγί εἰς τὸν κό-
σμον.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὁχι· ἀλλὰ μόνον ἐν κυανόχρουν πουγγί ὑπάρχει.
Πρῶτον ἐγὼ τὸ κυανοῦν τὸ ἀποστρέφουμαι· δὲν ἔ-
χει σημασίαν, εἶναι ἀνόητον χρῶμα. Ἀδύνατον ν'
ἀπατηθῶ εἰς τοιοῦτο πρᾶγμα· ἀρκεῖ ὅτι τὸ εἶδα
μῖαν φοράν. Ὅσον λατρεύω τῆς πασχάλιας τὸ χρῶ-
μα, τόσον μισῶ τὸ κυανοῦν.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σημαίνει τὴν σταθερότητα.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ἄ! πᾶ! εἶναι τὸ χρῶμα τῶν κουρέων. Περαι-
στικῇ ἐρχομαι, καθὼς βλέπεις, εἶμαι ἐν μεγάλῃ
στολῇ· πρέπει νὰ φθάσω ἐνωρὶς εἰς τὸν χορὸν, διότι
εἶναι τόσον πλῆθος, ὥστε φοβοῦμαι μὴ πάθω τίπο-
τε. Διατί λοιπὸν δὲν ἐρχεσαι; Δὲν θέλω νὰ λείψω
καὶ ἂν χαλάσῃ ὁ κόσμος.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Δὲν μὲ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν καὶ τώρα εἶναι ἀργά.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Δὲν βαρύνεσαι. Ἐχεις ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον
καιρὸν. Κωδωνίζω, ζητεῖς ἐν φόρεμα, διώκομεν τὸν
Κύριον Σαβινὸ μὲ τὸ μικρὸν τοῦ ἐπιπλόν, σὲ κτε-
νίζω, σ' ἐμπήγω δύο λουλουδάκια καὶ σὲ ἀπάγω
εἰς τὴν ἀμαξίαν μου. Λοιπὸν συναινεῖς;

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ὁχι ἀπόψε· θὰ μείνω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τὸ ἀπεφάσιτες! Ἐκ προμελέτης λοιπὸν; Κύριε
Σαβινὸ, ἐπάρτε τὴν.

ΣΑΒΙΝΥ (ξηρῶς.)

Δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τῶν ἄλλων τὰς ὑποθέσεις.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὡ! ὦ! ἀγαπᾶτε τὸ κυανοῦν, ὥς φαίνεται. Ἄκου-
σε λοιπὸν· εἰξεύρεις τί θὰ κάμω; Δός με τσάι καὶ
μένω ἐδῶ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Πόσον καλῆ εἶσαι, ἀγαπητῇ μου Ἔρνεστίνῃ! Ὁχι,
δὲν θέλω νὰ ἀφαιρέσω ἀπὸ τὸν χορὸν τὴν βασιλισ-
σάν του. Πήγαινε νὰ χορεύσῃς ἓνα στρόβιλον καὶ ἐ-
πανέρχεσαι εἰς τὰς ἑνδεκα ἂν τὸ ἐνθυμηθῇς· θὰ
ὁμιλήσωμεν μόναι πλησίον τῆς ἐστίας ἀφ' οὗ ὁ Κύ-
ριος Σαβινὸ μᾶς ἐγκαταλείπει.

ΣΑΒΙΝΥ.

Ἐγώ! Ὁχι· διόλου δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ ἐξέλθω.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Λοιπὸν! ἀπεφασίσθη, σὰς ἀφίνω. Ἀλήθεια ξμα-
θες τὰ δυστυχήματά μου; ἐληστεύθην ὅπως εἰς
δάσος.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Ἐληστεύθης! τί ἐννοεῖς;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Τέσσερα φορέματα, ἀγαπητῇ μου, τέσσαρες ἄγ-
γελοι, τὰ ὅποια μὲ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ Λονδίνον, ἐχά-
θησαν εἰς τὸ τελωνεῖον. Ἐὰν τὰ ἐβλεπες, εἶναι ἀ-
ξιοθρήνητον. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο ἐν πράσινον καὶ ἐν
τριανταφυλλί!... Ὡραιότερα φορέματα ἀδύνατον
νὰ γένουν ποτέ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ.

Σὲ λυποῦμαι εἰλικρινῶς. Τὰ κατέσχον λοιπὸν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΥ.

Ὁχι διόλου. Ἄν ἦτο μόνον αὐτὸ, θὰ ἐφώναζα
τόσον ὥστε νὰ μὲ τὰ ἀποδώσουν, διότι εἶναι δολο-
φονία. Μένω γυμνὴ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι. Φαντάσου
ὅτι μὲ κατετρύπησαν τὰ φορέματά μου. Ἐχῶσαν
ἐν σίδηρον δὲν ἤξεύρω ἀπὸ ποῦ εἰς τὴν κάσσαν, καὶ
ἔκαμαν εἰς τὰ φορέματα τρύπας ὅπου χωρεῖ δάκτυ-
λον. Εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν μὲ τὰ ἔφεραν χθὲς
ἐν ᾧ ἐπρογευματίζα.

ΣΑΒΙΝΥ.

Μήπως ὑπῆρχε καὶ κανὲν κυανόχρουν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΡΓ.

Όχι, κύριε, οὐδὲ ἵχνης. Ὑγίαινε, ἀγαπητὴ μου· μόνον θὰ ἐμφανισθῶ. (Μὲ φαίνεται ὅτι ἔχω τὴν δωδεκάτην κατάρροην τοῦ χειμῶνος· τὴν θ' ἀρπάζω τὴν δεκάτην τρίτην. Ἄμα ὡς τελειώσω, τρέχω εὐθὺς καὶ βυθίζομαι εἰς τὰς πολυθρόνας σου. Ὁμιλοῦμεν περὶ τελωνείου, περὶ κουρελλιών, αἱ; Ὁχι, ἐπειδὴ εἶμαι μελαγχολικὴ, θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ αἰσθηματικῆς. Τέλος πάντων ἀδιάφορον! Καλὴν νύκτα, κύριε οὐρανόχρωμε . . . Ἐάν μὲ προπέμψετε, δὲν ἐπανερχομαι.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΟΡΑΗ (¹).

Ἐκ Παρισίων, 8 Σεπτεμβρίου 1818.

1.

Τιμιώτατε Κύριε Κορτόσταυλε, (Εἰς Λόνδραν.)

Τὴν ἐπιστολήν σου (2 Ἰουλίου) ἔλαβον. Εἶναι ἐννέα ἢ δέκα ἡμέραι ἀποῦ ὁ Κατινάκης ἀνεχώρησε διὰ τὴν Χίον, συνοδεύων τὸν διδάσκαλον Mendouze. Δύο αἰτίαι τὸν ἐκίνησαν εἰς τοιαύτην ἀπόφασιν· ἡ μία, ὅτι δὲν ἔλαβεν ἀπόκρισιν εἰς τὰς ἐπιστολάς του οὔτ' ἀπὸ τὴν τιμιότητά σου, οὔτ' ἀπὸ τὸν εἰς Ἀμστελδὰμ κύριον Βλαστόν· ἡ δευτέρα, ἡ ἐλπίς ὅτι ἡμπορεῖ, ἂν ὅχι νὰ ἀναπληρώσῃ τὸν τόπον τοῦ Βαρδαλάχου, νὰ ἀνακουφίσῃ καὶ πρὸς ὀλίγον τοὺς βαρυτάτους κόπους τοὺς ὁποίους ὑπομένει μὲ κίνδυνον τῆς υἱείας του ὁ χρηστός μας Βάμβας. Τί λοιπὸν ἔμεινε νὰ πράξωμεν περὶ τούτου, ἐγὼ μὲν δὲν ἔχω συμβουλήν νὰ δώσω· σὺ δὲ, φίλτατε, συμβουλευόμενος μετὰ τῶν αὐτοῦ συμπατριωτῶν καὶ τοῦ εἰς Ἀμστελδὰμ ἄλλου χρηστοῦ συμπατριώτου, ἐάν ἀποφασίσετε νὰ τὸν ἀνακαλέσете, δυνατόν ἴσως εἶν' ἀκόμῃ νὰ τὸν προφθάσῃ ἡ ἐπιστολή σας εἰς Μασσαλίαν. Πρέπει ὅμως πρῶτον νὰ ᾔῃαι ἡ περὶ τῆς χρηματικῆς εἰς αὐτὸν βοήθειας ἀπόφασίς σας σταθερά καὶ ἀκίνητος.

Περὶ τοῦ Βαρδαλάχου μὲ πληγόνεις τόσον πλέον, φίλε, ὅσον μὲ λαλεῖς μὲ τόσῃν συστολήν, ὥστε δὲν καταλαμβάνω τί νοεῖς. Λέγεις « Δεσποτικὰ φερσίματα τινῶν » τὰ ὁποῖα εἰς ἐμὲ εἶναι αἰνίγματα. Καὶ ἀπὸ τοιαῦτα αἰνίγματα κινούμενος ἐγὼ τί δύναμαι νὰ γράψω πρὸς τοὺς ἐκεῖ;

Σ' εὐχομαι υἱείαν καὶ πολλὴν εὐτυχίαν!

Εἰς τὰς προσταγὰς σου ὁ
ΚΟΡΑΗΣ.

(¹) Διακοπίσας τῆς ἐκδόσεως τῶν περὶ τοῦ μακαρίτου Δ. Κορτοσταύλου εἰδήσεων ἔνεκα βαρείας νόσου τοῦ συντάσσοντος αὐτὰς, κεινοποιεῖνται ἐν τούτῳ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Κοραῆ, τῶν ὁποίων τὴν δημοσίευσιν προὔπεσχεύομεν.

2.

Φίλτατε Κύριε Κορτόσταυλε. (Εἰς Λόνδραν.)

Ἀσπάζομαι σε. Εἰς τῆς 8 Δεκεμβρίου (1818) τὴν ἐπιστολήν σου δὲν ἀπεκρίθην ἕως τώρα, διότι οὔτε ἀναγκαῖον εἶχε τι ἄξιον ταχείας ἀποκρίσεως καὶ τὰ βάσανά μου καὶ τὰ παλαιὰ καὶ τὰ νέα ἐπαράλυσαν τὰς ὀλίγας μου δυνάμεις, ὥστε μηδὲ τὸ καθ' αὐτό μου ἔργον εἶμαι πλέον ἀρκετὸς νὰ ἐργάζομαι. Δὲν εἶναι μόνῃ ἡ ἐπιστολή σου (ἡ ὁποία μὲ εὐφραίνει, καθὼς καὶ τῶν συμπατριωτῶν ὅλων αἱ ἐπιστολαί). Ἀλλὰ κατακλύζομαι ὁ ταλαίπωρος ἀπὸ βροχὴν ἐπιστολῶν, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰς ἀναγκάζομαι ν' ἀφίνω χωρὶς ἀπόκρισιν. Εἶναι ὅμως ἀπ' αὐτὰς τινὲς πρὸς τὰς ὁποίας ἡ σιωπὴ γίνεται ὀδυνηρότερον βάσανον παρὰ τὴν ἀπόκρισιν.

Ἀπὸ ταύτας εἶναι καὶ ἡ ἐδῶ κλεισμένη, τὴν ὁποίαν ἀφῆκα ἀνοικτὴν, διὰ νὰ καταλάβῃς ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴν ἀποκριθῶ εἰς ἄνθρωπον ἄγνωστον εἰς ἐμὲ παντάπασι, ὅστις μὲ προσκαλεῖ νὰ κατοικήσω εἰς τὸν οἶκόν του. Κάμε με τὴν χάριν, ἀφοῦ τὴν ἀναγνώσῃς καὶ τὴν σφραγίσῃς, νὰ τὴν παραδώσῃς προσωπικῶς. Ὁ κόπος τὸν ὁποῖον ἀναγκάζομαι νὰ σὲ δώσω, φίλε, ἀποβλέπει μάλιστα εἰς τοῦτο, νὰ ἐξετάσῃς καὶ νὰ μάθῃς τίς εἶναι καὶ τίνα κατὰστάσιν ἔχει. ἔχει ἡλικίαν 22 ἐτῶν, ὡς μὲ λέγει εἰς τὴν ἐπιστολήν του. Εἶναι Ἑλληνιστὴς σιμὰ τῆς ἄλλης του παιδείας, καὶ φαίνεται ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ὅτι εἶναι χρηστῶν ἡθῶν νέος.

Εἰς τοῦ Βαρβάκη τὸ δῶρον ἠκολούθησαν (πιθανὸν ὅτι τὸ ἔμαθες) κάποιαι δυσκολίαι· ὅθεν ἠναγκάσθην, μ' ὅλον ὅτι δὲν τὸν γνωρίζω, νὰ γράψω πρὸς αὐτὸν μακρὰν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔστειλα διὰ τῶν ἐν Βιέννῃ ἐπιτρόπων. Εἴθε νὰ εὐκολύνῃ ἡ ἐπιστολή μου τὰ δύσκολα!

Ὑγίαινε καὶ εὐτύχει!

15 Φεβρ. 1819. Ὁ φίλος ΚΟΡΑΗΣ.

Τοὺς συμπατριώτας ὅλους ἄσπασαι ἐκ μέρους μου.

3.

Ἐκ Παρισίων, 22 Μαΐου 1819.

Φίλε συμπατριώτα, (Εἰς Λόνδραν.)

. Καίρῳ εἶναι νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ διὰ τὴν ὁποίαν μ' ἐπροξένησας ἡδονὴν μὲ τὸν ὠραῖον ὕμνον ἐπαρμένον ἀπὸ τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους, « Ἔρως ἀνίκατ', ἀμάχαν' Ἔρως, θεὸς ἐν κτήμασι πίπτει, κ.τ.λ. » καὶ γραμμένον ἀπὸ χεῖρα μουσῆς ἡ Ἀντιγόνης Ἀγγλίδος. Ἐδόξασα τὸν θεὸν διὰ τὸ γῆράς μου· ἀλλέως ἐκινδύνευα νὰ πέσω εἰς ἔρωτά της, καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἴδω, ἢ νὰ ἤξούρω καὶ,